

Het Ongerijmde

Het Ongerijmde is in de eerste plaats een gezelschap van spelers. Spelers die er voor kiezen aan de slag te gaan met materiaal uit het klassieke theaterrepertoire. Niet met de bedoeling om door een ingewikkelde, intellectualistische analyse tot een vergezochte interpretatie te komen, maar om via spel en scenografie een persoonlijke en hedendaagse visie neer te zetten.

Onze voorstellingen worden gespeeld in een kernachtige, gebalde taal, ontdaan van onnodige franjes, waardoor de inhoud op een elegante en slimme manier in haar waarde wordt gelaten. Via bewuste selectie van scènes, klemtonen en beelden, laat er zich een duidelijke interpretatie voelen.

De wetmatigheden van o. a. komedies, tragedies, conversatiestukken etc. worden blootgelegd via transparant acteren. De spelers wisselen van realistische inleving enerzijds naar het doorprikken van de situatie anderzijds. Het bewust combineren van verschillende speelstijlen, het optrekken en neerhalen van de vierde wand, het rechtstreeks aanspreken van het publiek, spelen met de chronologie, knippen in scènes enz. houdt de toeschouwer alert en nieuwsgierig.

Naast deze specifieke manier van spelen wordt er ook veel aandacht besteed aan het zoeken naar theatrale beelden. Voor dit visuele aspect halen we onze inspiratie uit film, fotografie, schilder- en beeldhouwkunst, etc. Abstractie van decor, geluids- en lichteffecten creëren een specifieke sfeer en prikkelen de verbeelding van het publiek.

Als gezelschap trachten we theater te maken dat de diverse toeschouwer op verschillende niveaus aanspreekt. Vertrekkende vanuit een heldere vertelling en steeds op zoek naar culturele referenties streven we – van de eerste repetitie tot en met de laatste voorstelling – naar toegankelijke theaterproducties die bij verschillende bevolkingscategorieën weerklank vinden.

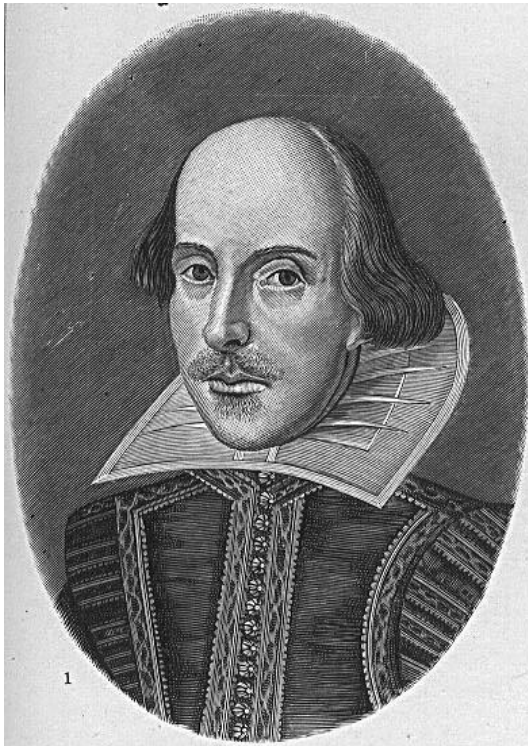
JULIUS

Het Verhaal

Deels uit jaloezie, deels uit vrees voor een dictatuur, beraamt Cassius een moord op Caesar. Brutus, een goede vriend van Caesar, aarzelt maar voegt zich uiteindelijk door zijn doorgedreven patriotisme en eergevoel bij de samenzweerdere. Een waarzegger waarschuwt Caesar: "*Pas op voor de Iden van maart*" (15 maart). Caesar negeert deze waarschuwing en hij wordt op de Iden van maart door de samenzweerdere in de senaat vermoord. Na Caesars dood komt Marcus Antonius ten tonele. Door zijn magistrale grafrede, bij het lijk van Caesar wint hij de Romeinse burgers voor zich. Het volk keert zich tegen de samenzweerdere. Brutus en Cassius vluchten naar Macedonië waar zij te Philippi worden verslagen. Zij plegen zelfmoord. Antonius, Octavianus en Lepidus vormen een triumviraat.

AUTEUR: William Shakespeare

Biografie

William Shakespeare werd eind april 1564 (de exacte datum is onbekend) geboren in Stratford-upon-Avon, Engeland. Zijn vader John Shakespeare was een succesvol handelaar in o.a. handschoenen en wol. Zijn moeder Mary Arden was de dochter van een adellijke familie. Hij had nog zeven broers en zusters waarvan er drie op zeer jonge leeftijd stierven. In 1568 was Williams vader kort burgemeester van Stratford. In deze functie nodigde hij regelmatig beroepstoneelspelers uit om op te treden in de plaatselijke Guild Hall, waar Shakespeare zijn liefde voor theater zou ontstaan zijn. Hoewel het niet is vastgelegd wordt aangenomen dat William

naar de Stratford Grammar School ging, waar hij een intensieve opleiding kreeg in de Latijnse grammatica. In 1582 trouwt hij op 18-jarige leeftijd met de 26-jarige Anne Hathaway. Amper

6 maanden later wordt hun eerste dochter Susanna geboren. Op 2 februari 1585 volgt de tweeling Hamnet en Judith geboren. Shakespeare's enige zoon Hamnet overlijdt op 11-jarige leeftijd.

Over de jaren tussen 1582 en 1590 weten we eigenlijk weinig van Shakespeare's leven. Zeker is dat hij in deze periode is begonnen met schrijven en dat hij (al dan niet met zijn familie) naar Londen is verhuisd. In Londen probeerde hij carrière te maken als acteur en toneelschrijver. In 1594 volgt wat je zijn doorbraak zou kunnen noemen: hij sluit zich aan bij de toneelgroep Lord Chamberlain's Men en blijft aan de groep verbonden tot zijn dood in 1616.

Zijn toneelwerk

In zijn totaliteit schreef Shakespeare een groot oeuvre bij elkaar. Maar liefst 38 toneelstukken, 154 sonnetten en een aantal langere gedichten. Met zijn bijzonder beeldend taalgebruik en metaforen is zijn invloed op de Engelse taal belangrijk, honderden woorden en tal van uitdrukkingen en citaten worden aan hem toegeschreven.

De toneelteksten van Shakespeare werden geschreven met de bedoeling gespeeld te worden, niet om te lezen. In functie van de voorstelling werd een stuk ook vaak herschreven waardoor het niet eenvoudig was de stukken te dateren. In zijn toneelwerk onderscheiden we 4 grote categorieën:

1. Historische drama's

Hierin wordt de geschiedenis van Engeland beschreven, meerbepaald de opkomst en ondergang van vorsten. Dit literaire genre was erg populair en wortelde in een sterk Engels nationaal bewustzijn van een natie in volle opgang. (zie historische context)

De eerste historische drama's van Shakespeare, zijn toneelstukken in episodes: de auteur hangt hier nog erg vast aan de kronieken waaruit hij zijn stof putte. Met de tijd groeit echter zijn vakmanschap en worden zijn intriges beter opgebouwd en zijn karakters beter uitgewerkt.

Shakespeare voert in deze ernstige koningsdrama's ook vaak 'clowns' op, bvb Falstaff in *Henry IV*. Hierdoor combineert hij vulgariteit met het verhevene, drama met humor, wat zijn stukken een enorme toegankelijkheid geeft.

- *The First Part of King Henry the Sixth* (1589/1590) (revisie 1594/1595)
- *The Second Part of King Henry the Sixth* (1590/1591)
- *The Third Part of King Henry the Sixth* (1590/1591)
- *The Tragedy of Richard the Third* (1592/1593)
- *Edward III* (1592-1595)
- *The Life and Death of King John* (1594-1596)
- *The Tragedy of King Richard the Second* (1595)
- *The First Part of King Henry the Fourth* (1596/1597)
- *The Second Part of Henry the Fourth* (1598)
- *The Life of Henry the Fifth* (1599)
- *The History of Troilus and Cressida* (1601/1602)
- *The Life of King Henry the Eighth* (1612/1613)

2. Tragedies

In deze stukken peilt Shakespeare naar de diepste gronden van de menselijke ziel. Wraakgevoelens die leiden tot waanzin (Hamlet), jaloezie (Othello), tomeloze ambitie (Macbeth), verblindende passie (Antonius en Cleopatra) zijn belangrijke thema's. Een van Shakespeares grootste kwaliteiten is dat hij nergens partij kiest. Goed en slecht zijn in de belangrijke personages vertegenwoordigd en het is juist de confrontatie van die krachten die een interessante intrige oplevert. Ook in Julius Caesar zie je bij de protagonist Brutus een voortdurende worsteling met de tegenstrijdigheid van eer en patriottisme enerzijds en vriendschap voor Caesar anderzijds. De mens met zijn dilemma's en de druk van zijn omgeving zorgen ervoor dat personages en plot één worden. Hierdoor wordt Shakespeare nooit moraliserend.

- *The Tragedy of Titus Andronicus* (1593/1594)
- *The Tragedy of Romeo and Juliet* (1595/1596)
- *The Tragedy of Julius Caesar* (1599)

- *The Tragedy of Hamlet, Prince of Denmark* (1600/1601)
- *The Tragedy of Othello, The Moor of Venice* (1604)
- *The Tragedy of King Lear* (1605)
- *The Tragedy of Macbeth* (1606)
- *The Tragedy of Antony and Cleopatra* (1606/1607)
- *The Life of Timon of Athens* (1607/1608)
- *The Tragedy of Coriolanus* (1607/1608)

3. Komédies

Bij zijn eerste komédies staat Shakespeare nog volop onder invloed van het *eufuïsme*, dat een groot belang hecht aan de uiterlijke en ingewikkelde vorm en een vrij wereldvreemde fantasie hanteert.

In zijn ‘Golden Comédies’: *Much ado about Nothing*, *As You Like It* en *Twelfth Night, Or What You Will* ontvlucht hij de werkelijkheid naar een probleemloze wereld vol liefde en geluk.

In zijn ‘Dark Comédies’: *Troilus and Cressida*, *All’s Well that Ends Well* en *Measure for Measure* is de ondertoon erg pessimistisch.

- *The Comedy of Errors* (1592-1594)
- *The Taming of the Shrew* (1593/1594)
- *The Two Gentlemen of Verona* (1594)
- *Love's Labour's Lost* (1594/1595)
- *A Midsummer Night's Dream* (1595/1596)
- *The Merchant of Venice* (1596/1597)
- *The Merry Wives of Windsor* (1597) (revisie ca. 1600/1601)
- *Much Ado About Nothing* (1598/1599)
- *As You Like It* (1599)
- *Twelfth Night, or What You Will* (1601/1602)
- *All's Well That Ends Well* (1602/1603)
- *Measure for Measure* (1604)

4. Romances

Deze schreef hij in de nabloei van zijn carrière. Het donkere pessimisme is verdwenen. Een nieuwe harmonie met een getemperde maar rustige vreugde heeft nu zijn intrede gedaan. Het Engelse toneel evolueerde na Elizabeth I naar een meer pralerige, barokke vertoning waarvan ook Shakespeare zich niet heeft kunnen onttrekken.

- *Pericles, Prince of Tyre* (1607/1608)
- *The Tragedy of Cymbeline* (1609/1610)
- *The Winter's Tale* (1610/1611)
- *The Tempest*(De storm) (1611)
- *The Two Noble Kinsmen* (1613)

HISTORISCHE CONTEXT

De renaissance

De overgang tussen de middeleeuwen en de nieuwe tijd wordt renaissance genoemd. Letterlijk betekent het *weder-geboorte*, en wel van de klassieke (Griekse en Romeinse) oudheid, tenminste zoals men zich die in de 15de en 16de eeuw voorstelde. Tijdens de renaissance werd er met misprijzen neergekeken op de periode tussen de val van het Romeinse Rijk en het ontstaan van de renaissance: men vond de middeleeuwen een barbaarse tijd waarin er weinig zou gepresteerd zijn. Er zijn verschillende factoren die het ontstaan van de renaissance beïnvloed hebben: De kruistochten, de ontdekkingsreizen, de uitvinding van de boekdrukkunst, het ontstaan van de moderne wetenschap, de reformatie en de contra-reformatie...

In deze periode maakt het centrale godsbeeld plaats voor het centraal plaatsen van het individu. Religieuze thema's moeten plaats maken voor wereldlijke. Dit gebeurt op verschillende kunstvlakken en dus ook in het theater. In de Engelse theatertraditie groeide Shakespeare uit tot de belangrijkste renaissance-toneelauteur.

Politiek en sociaal-economisch klimaat in Engeland

William Shakespeares carrière als toneelacteur situeert zich binnen de regeerperiode van Elisabeth I (van 1558 tot 1603). In die tijd was Engeland verdeeld tussen katholieken en het opkomende protestantisme. Elisabeth koos echter de kant van de protestanten maar eerder omwille van de staatsveiligheid dan uit persoonlijke religieuze overtuiging. De Katholieken, waartoe Shakespeare behoorde, werden bekeken als tweederangsburgers. Door haar protestantse beleid en mede door het conflict van haar vader met Rome omwille van zijn scheiding van zijn eerste vrouw en het huwelijk met zijn tweede, Elisabeth's moeder, werd zij door de paus geëxcommuniceerd en door katholieke landen als Spanje en Frankrijk geïsoleerd. Ook Schotland betwistte door die excommunicatie haar aanspraak op de troon en schoof haar nicht Mary Stuart als troonpretendent naar voren. Die externe dreiging vergrootte **het nationale bewustzijn** van de Engelse natie die in volle opgang was. Ondanks dit alles was de regeerperiode van Elisabeth I bijzonder lang (45 jaar!) In tegenstelling tot haar voorgangers, waarbij het zorgen voor een opvolger primordiaal was, versterkte zij haar positie door net niet te trouwen en rond haar persoon een maagdelijkheidcultus op te bouwen. Mede door haar intellectuele kwaliteiten, haar politiek vernuft en haar gevoel voor publiciteit was haar regeerperiode een periode van **stabiliteit** waarin zij het nationale belang steeds liet zegeviereren over persoonlijke belangenbehartigingen. Tijdens Elizabeth haar bewind kende het culturele leven in Engeland een bloeiperiode. Muziek en literatuur, met in het bijzonder de poëzie, kwamen tot grote ontwikkeling. Toneelacteurs als William Shakespeare en Christopher Marlowe creëerden hun belangrijkste werk in deze periode, toen de Engelse taal elders in Europa nog vrijwel onbekend was. Engelsen moesten zich in die tijd op het Europese continent maar in het Frans of het Italiaans verstaanbaar zien te maken. Met de ontdekkingsreizen en de nog moeizame kolonisatie werd niet alleen de basis gelegd voor het Britse Rijk, dat in de 19e eeuw zijn hoogtepunt zou bereiken, maar ook voor het Engels als wereldtaal en voor de Engelse literatuur als wereldliteratuur.

Het Elisabethaanse toneel

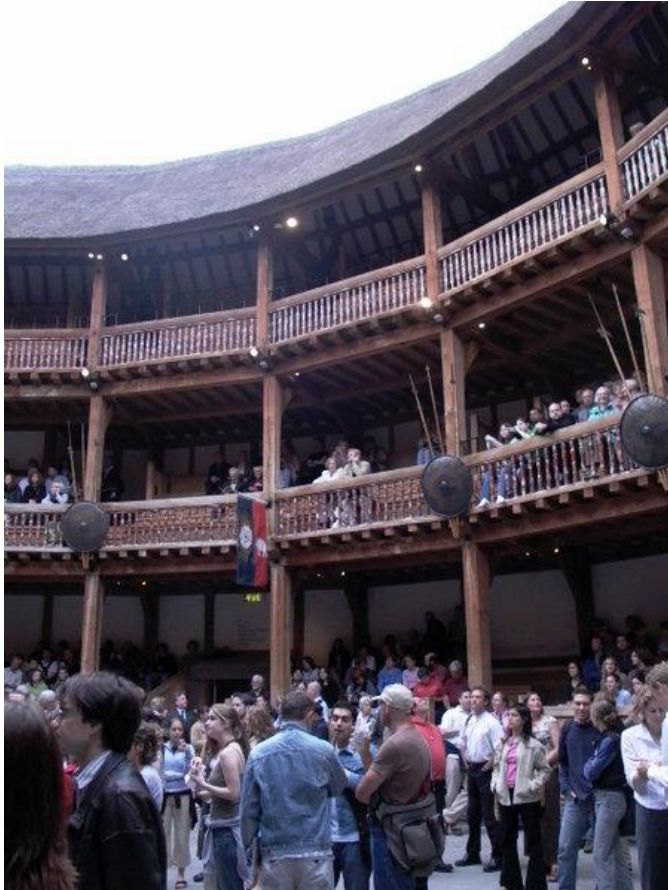
Onder het bewind van Elisabeth I maar later ook tijdens de periode van Jakob I en Karel I ontstonden er rondreizende toneelgezelschappen, die in naam verbonden waren aan een vaak adellijke beschermheer en optredens verzorgden ten huize van hun patroon, aan het hof of op binnenplaatsen van herbergen.

In de tweede helft van de 16e eeuw werden in Londen de eerste permanente theaters gebouwd, waarin de theatergezelschappen een min of meer vast onderkomen kregen. Deze theatergebouwen werden neergezet buiten het stadscentrum, zodat de autoriteiten, die dit soort van vermaak niet gunstig gezind waren, er weinig tot geen

zeggenschap over hadden. De oorzaak van hun tegenzin was het feit dat theatervermaak vaak samenging met frivole soorten van vermaak in de vorm van bierhuizen en bordelen en daaraan gelieerde vormen van (kleine) criminaliteit.

De eerste theaters in Londen waren The Theatre (1576), The Curtain (1577), The Rose (1587), The Swan (1595), The Globe (1599), The Fortune (1600) en de Red Bull (1604).

William Shakespeare werd zelf ook lid van één van de belangrijkste gezelschappen, de Lord Chamberlain's Men en kreeg er naambekendheid als acteur, schrijver en mede-eigenaar. Eind 16de eeuw groeide dit gezelschap dankzij Shakespeares talent en goed management uit tot één van de topgezelschappen van Engeland. Zij speelden in verschillende theaters: The Theatre, The Curtain en The Swan maar namen uiteindelijk hun vaste intrek in The Globe. Na de

troonsbestijging van Jacobus I kwamen ze onder beschermheerschap van de koning en kreeg het de naam van The King's Men. De theatergezelschappen zorgden in toenemende mate voor hun eigen inkomen en werden geleid door een zakelijk ondernemer of impresario.

De opkomende beweging van de Puriteinen was gekant tegen vormen van vermaak zoals de theatergezelschappen die boden. Met name het feit dat jongemannen de vrouwenrollen vervulden, zoals destijds gebruikelijk, stuitte hen tegen de borst, evenals de combinatie met vormen van 'ontuchtig vermaak' in de ontstane

theaterwijken. Toen de Puriteinen in het parlement de overhand kregen in de City aan het begin van de Engelse Burgeroorlog, sloten zij op 2 september 1642 alle theaters. Niettemin werden ook in deze periode op verschillende plaatsen illegale voorstellingen gegeven. Pas na het herstel van de monarchie onder Karel II (1660) werden de theaters officieel heropend. Vanaf dat moment konden ook vrouwen zich in het toneelvak ontplooien.

JULIUS VAN HET ONGERIJMDE

THEMA

Onze versie van Julius gaat in de eerst plaats om macht en daarin elk zijn eigen waarheid. Wanneer gezag macht dreigt te worden, gaat het in dit stuk voor Caesar mis. De moord op hem wordt driemaal getoond. Het stuk begint onmiddellijk met de moord op Caesar. In een flashback gaan we terug naar het laatste etmaal voor de moord vanuit de perceptie van Caesar en we zien de moord voor de tweede maal gebeuren. Daarna spoelen we terug en bekijken hetzelfde etmaal vanuit het standpunt van de samenzweerders. Derde keer de moord. Vanaf nu komt het erop aan deze gruweldaad te rechtvaardigen voor het volk. Brutus komt er bijna mee weg tot blijkt dat Marcus Antonius een nog groter redenaar is. Held of volksvijand? Het hangt af van de juiste woorden.

PERSONAGES

Julius Caesar, de grote Romeinse generaal die is teruggekeerd uit Spanje na een succesvolle militaire campagne. Zijn tegenstanders vrezen dat hij een einde zal maken aan de republiek en zichzelf koning zal kronen. In dat geval zouden de senatoren al hun macht verliezen.

Nochtans zegt Caesar zelf in het stuk nooit uitdrukkelijk dat hij alleenheerschappij nastreeft. In het eerste bedrijf horen we zelfs uit de mond van Casca dat Caesar de kroon die Marcus Antonius hem in het openbaar aanbood tot driemaal toe weigerde. Uit de wijze waarop hij zich gedraagt en hoe hij anderen toespreekt blijkt wel duidelijk dat hij zichzelf als een superieur mens beschouwt, wat aannemelijk maakt dat hij een rol als absoluut heerser ambieert.

*“Was ik als u, dan liet ik mij bewegen,
en als ik smeken kon, bewoog uw smeken mij.
Maar mijn standvastigheid is als de Poolster
die als geen ander aan het firmament
een blijvend en onwrikbaar baken is.
Ontelbaar vonken 's nachts de sterren op,
die alle vuur zijn en hun licht doen schijnen;
slechts één van alle heeft haar vaste plaats.
Zo wemelt het op aarde van de mensen,
die vlees en bloed en heel vernuftig zijn.
Maar van die allen ken ik er maar één
die onaantastbaar op zijn plaats blijft staan,
door niets te schokken; en die man ben ik.
Laat mij daarvan dit kleine voorbeeld geven:
zo vast het stond om Cimber te verbannen,
zo vast staat nu dat hij verbannen blijft.”*

Brutus, een gerespecteerd Romeins edelman die zal deelnemen aan de samenzwering tegen Caesar. Brutus wordt gedreven door eergevoel en voelt zich geroepen om de republiek van Rome te verdedigen ondanks het feit dat dit regelrecht ingaat tegen zijn gevoelens van liefde en vriendschap voor Caesar. Dit onderscheidt hem van de andere samenzweerdere, die eerder gedreven worden door jaloezie en rivaliteit. Brutus is echter ook goedgelovig en gaat er van uit dat de andere samenzweerdere even hoge idealen hebben als hij zelf, en dat maakt hem een gemakkelijke prooi voor hun manipulaties.

Marcus Antonius, Caesars trouwste vriend, is van karakter zowat het tegendeel van Brutus. Hij heeft weinig discipline, gedraagt zich impulsief en genotzuchtig en laat zich door zijn passies leiden. Hij leeft spontaan, in het hier en het nu, en wordt vooral gerespecteerd en gevreesd als een te duchten, nietsontziend strijder. In de loop van het verhaal zal ook duidelijk worden dat hij de gevaarlijkste vijand is van Brutus en de andere samenzweerdere.

Cassius, een getalenteerd generaal die Caesar allang kent. Hij ergert zich eraan dat het volk Julius Caesar als een god begint te beschouwen. Met sluwe manipulaties slaagt hij erin om Brutus te doen geloven dat Caesar te machtig is geworden en moet sterven. De vervalste brieven die hij Brutus stuurt moeten hem laten geloven dat het volk steun geeft aan de samenzweerdere en Caesar dood wil. Cassius is een gewetenloze en sluwe opportunist zonder enige integriteit.

Casca, een van de samenzweerdere, is een Romeins tribuun die aanstoot neemt aan Caesars ambitie. Hij is een man van het volk, ruw van tong en zeden. Hij is het die aan Brutus en Cassius vertelt hoe Caesar tot driemaal toe de kroon weigerde van Marcus Antonius, daar fijntjes aan toevoegend dat Caesar duidelijk komedie speelde om het toekijkende volk te manipuleren. Casca is de eerste die Julius Caesar met een dolk neersteekt.

Calphurnia, Caesars echtgenote. Zij hecht veel belang aan omens en toverdrankjes en na een nachtmerrie waarschuwt zij Caesar dat hij vooral niet naar de Senaat moet gaan op de Iden van maart.

Decius, een samenzweerder die Caesar ervan overtuigd toch naar het Capitool te gaan de dag van zijn moord.

Cimber, een samenzweerder die door zijn zaak voor te leggen in het Capitool, de aandacht weet af te leiden van Caesar.

Cinna, een samenzweerder met een gekke stap.

Artimedorus, leraar in welsprekendheid. Probeert Caesar te verwittigen.

DECOR

Net zoals er in het taalgebruik en de inhoud gezocht is naar eenvoud en kernachtigheid, is het decor ook minimaal met een maximale functionaliteit. Over de scène staan 3 verroeste olievaten waarachter de acteurs kunnen verdwijnen en verschijnen. Verplaatsing van deze tonnen suggereert niet alleen een andere locatie maar stelt telkens een ander gezichtspunt voor van waaruit de moord op Caesar wordt bekeken. Ze worden een spreekgestoelte of in horizontale positie het lijk van Caesar. Verder wordt er op heel eenvoudige wijze gebruik gemaakt van attributen zoals bvb. hoeden en mutsen om van personage te wisselen, brandende kaarsen om een sacrale sfeer op te roepen, operamuziek om de theatraliteit te vergroten, galm en andere geluiden om een filmisch effect te krijgen. Op deze manier wordt de toeschouwer maximaal geprikkeld in zijn fantasie, en wordt hij meegezogen in een universum dat hij voor een groot stuk in zijn eigen verbeelding creëert.

SPEELSTIJL

In deze voorstelling gaan we nog een stapje verder in het weglaten van de vierde wand en bombarderen we het publiek letterlijk tot speler. Het gaat hier om elk zijn waarheid en zoals de sofisten ooit beweerden: waar is, wat je de andere kan doen geloven. De personages Brutus en Marcus Antonius spreken het publiek, dat hier de rol krijgt van het Romeinse volk,

rechtstreeks toe. En als toeschouwer, die normaal moet stilzitten in een voorstelling, krijg je hier de kans om je emoties te tonen. De speelstijl is transparant: één acteur kan d.m.v. petjes, hoeden en mutsen verschillende personages spelen. Zo kan je met drie spelers toch de indruk geven dat er een hele groep mensen op de scène aanwezig is. Door het voortdurend wisselen tussen in- en uit de situatie, krijgt deze voorstelling met zware thema's en een complexe taal, een lichtheid en een toegankelijkheid, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de theatrale situatie. Het filmische gehalte van de voorstelling wordt hier ondersteund door de acteurs die bvb. plots gaan versnellen in hun praten en bewegingen, om een fast-forward te suggereren.

SPELERS

Kadèr Gürbüz werd geboren op 29 juli 1969. Ze studeerde af aan het Conservatorium Gent en al snel kwam haar eerste opdracht bij het BALLETT VAN VLAANDEREN, "Je Anne (Anne Franc) waar ze de hoofdrol op zich nam. Verder was ze nog te zien bij o.a. ARCA, "Hysteria", bij de KNS speelde ze mee in "Equus" en "Trojaanse vrouwen", "Sneeuw" in het JEUGDTHEATER, "God van de Slachting" in het RAAMTHEATER, "Beestig" (Fat Men In Skirts) van Nicky Silver in DE KOMEET, "Julius" en "Tsjechov In Love" van HET ONGERIJMDE. Ook voor de televisie speelde ze mee in W817, Aspe, Witse, Flikken, F.C. De Kampioenen, Thuis, Jes e.a. Ze presenteerde "Huis Zoekt Date" en ook bij Life TV was ze de gastvrouw die het huis Life Style programma aan elkaar praatte.

Jenne Decler voltooide zijn toneelopleiding in '99 bij Studio Herman Teirlinck. Als eindproject speelde hij mee in "Raving Not Drowning", een samenwerking tussen HET TONEELHUIS en Studio. Hij speelde in verschillende theaterproducties, oa. "Weeskinderen" van T ECHT ANTWERPS THEATER, "De Vinger En De Mond" van FROE FROE, "Schipper Mag Ik Overvaren" bij DE MAAN, "Norway Today bij HET GEVOLG en ook in de eerste productie van HET ONGERIJMDE "Julius" en later in "Tsjechov In Love". Voor de camera was hij te zien in oa. W818, Dief, Antonia, De Verlossing, De Kavijacks, Waiting For Dublin, Sextet, Dennis P, De Amazones, Rwina en Click ID.

Danny Timmermans is bij toeval terecht gekomen in de klas van “Meester, hij begint weer!” en maakte daar zijn TV debuut. Ook bij toeval is hij bij het amateur-theater in Mechelen zijn eerste stappen op de planken gaan zetten. Hij speelde mee in een vijftal producties bij figurentheater “DE MAAN” waar ook zijn regie debuut tot stand kwam, “De jongen Van Zee” van Ignace Cornelis. Verder was hij mede-oprichter en acteur bij het gezelschap “DE KOMEET” waar hij meespeelde in oa.: “Popcorn” van Ben Elton en “Beestig” van Nicky Silver. Ook was hij enkele jaren actief bij het gezelschap “ENSEMBLE LEPORELLO”, waar hij meespeelde in “Britannis”, “Bekket”, “Fool For Love” en “Beestenbende”. Voor HET ONGERIJMDE is dit, na Julius, Tjsechov In Love en Emmeken zijn vierde produktie. Voor de televisie is hij voornamelijk bekend als Robin uit “Buiten De Zone” of als ‘Tom’ uit “W817”. Hij speelde ook mee in oa. Smos (Ketnet), en Flikken (één).

BRONNENMATERIAAL

LECTUUR:

W. SHAKESPEARE, *Julius Caesar*.

W. COURTEAUX, *Verzameld Werk*. J.M. Meulenhoff.

L. BURGERSDIJK, *De Werken Van William Shakespeare*.

D. HUNNINGHER, *Shakespeare en het theater van zijn tijd*. Int. Th Bookshop, 1987

A.G.H BACHRACH e.a., *Rondom Shakespeare*, De Haan/Standaard, 1964

Ph. HARDNOLL, *Geschiedenis van het Theater*, Int. Th. Bookshop, Amsterdam, 1987

T. BROUWERS, *Geschiedenis van de dramatische kunst*, 1993

FILMS:

JULIUS CAESAR (VS, 1953)

Joseph L. Mankiewicz, regie

James Mason als Brutus

John Gielgud als Cassius

Marlon Brando als Marcus Antonius

JULIUS CAESAR (VS, 1970)

Charlton Heston als Marcus Antonius

Jason Robards als Brutus

John Gielgud als Caesar

ROME (TV Reeks)

INTERNET:

Wikipedia

Het Ongerijmde > **Julius**

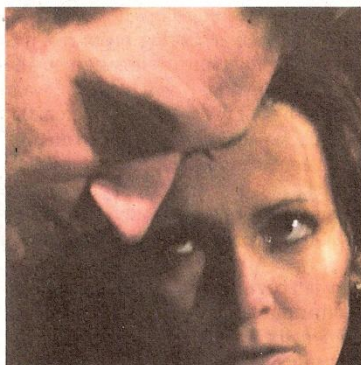
FUTU BART UHRE IENS

Dissectie van een samenzwering

Arme Julius Caesar. Alsof het nog niet volstond dat hij de dood vond na niet minder dan 22 messteken, moet hij die moord bij de nieuwe groep Het Ongerijmde maar liefst drie keer ondergaan.

Zijn herhaalde dood is deel van het bijzondere concept dat Danny Timmermans met Jenne Declair en Kadèr Gürbüz op de Shakespeareklassieker *Julius Caesar* losgelaten heeft. Hun *Julius* begint als een duistere thriller meteen met de moord, spoelt dan een dag terug voor het traject van het slachtoffer tot dat einde, en bekijkt diezelfde feiten ten slotte nog eens door de ogen van samenzweerder Cassius en Brutus.

Het effect werkt als slides die je op elkaar legt. Schijnbaar onschuldige dialogen, zoals wanneer Decius Caesar overtuigt om tegen de intuïtie van zijn vrouw in toch naar het Capitool te gaan, blijken uiteindelijk vol verborgen agenda's te zitten. Rond het hart van de macht is niets wat het lijkt,

■ **Jenne Declair en Kadèr Gürbüz laten Julius Caesar liefst drie keer doodgaan.**

zo communiceren de makers. Het klopt niet helemaal met hun keuze om de hoofdpersonages vrij eenkleurig aan te zetten (Caesar de hoogmoedige, Cassius de slinkse intrigant), maar het maakt dit politieke praatstuk in elk geval fris.

Dynamisch wordt *Julius* ook gewoon

omdat deze drie montere spelers met wisselende jasjes en hoedjes vlot meer dan tien personages in de ring houden. Zo simpel kan theater zijn: zes metalen tonnen volstaan als decor, donkere filmmuziek en flitsende spots vertalen de barre nacht die aan de moord voorafgaat. En dreigt de compacte poëzie wat te gaan drammen, dan breken Timmermans en co. even voor een praatje met de zaal.

Zo zie je dat *Julius* het werk is van spelers. Het heeft niet de scherpe actualiteit van Van Hoves versie binnen *Romeinse tragedies*, noch de bijna psychotische beklemming van de *Cassius* die deze zomer een prijs wegkaapte op Theater Aan Zee, maar slaagt perfect in de opzet om deze nog steeds boeiende tragedie licht en helder te brengen, over de vraag waar de grens ligt tussen politiek idealisme en machtsweld. (WH)

Tot 22/12 in het Klein Raamtheater, Lange Gasthuisstraat, Antwerpen, 03/233.91.48, www.huubcolla.be.